

รัฐไทย : ปฐมบทแห่งกำเนิดและที่มาของชนชาติไทย

THAI STATE: INTRODUCTION TO THE ORIGIN AND BACKGROUND OF THAI RACE

ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์

Thirapat Serirangsan

สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

E-mail: tserirangsan@yahoo.com

บทคัดย่อ

ข้อมูลที่เป็นปฐมบทสำคัญของการศึกษาค้นคว้าที่มาของชนชาติไทยคงไม่มีผู้ใดที่จะปฏิเสธผลงานของพลตรี หลวงวิจิตรวาทการ (2441-2505) ที่พิมพ์เป็นครั้งแรกในชื่อเรื่อง งานค้นคว้าเรื่องเชื้อชาติไทย ซึ่งจัดพิมพ์ขึ้นโดยกรมประมวลราชการแผ่นดิน เมื่อเดือนสิงหาคม 2499 หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากตำราของจอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ที่ต้องการสืบค้นความเป็นมาของชนชาติไทยนอกราชอาณาจักรให้ละเอียดขึ้น งานชิ้นนี้ถือได้ว่ามีคุณูปการต่อประเทศชาติเพราะเป็นงานชิ้นแรกที่รวบรวมผลงานการค้นคว้าของชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา มารวมไว้ในหนังสือเล่มเดียวกันเป็นภาษาไทย งานค้นคว้านี้จึงให้ความรู้ที่สำคัญและเป็นความรู้พื้นฐานของการทำความเข้าใจสังคมวัฒนธรรมไทย ตลอดจนช่วยทำให้เรามองเห็นเส้นทางอนาคตของตัวเองได้ตีมากขึ้นอีกด้วย

คำถามที่ว่าชนชาติไทยคือใคร คำตอบก็คือ เป็นกลุ่มเชื้อชาติของมนุษย์ที่เรียกกันว่า “ไทย” เป็นกลุ่มสำคัญที่สุดในบรรดาหมู่ชนทั้งหลายที่ได้พบในประเทศจีนตอนใต้และในอินโดจีนทั้งหมด เป็นกลุ่มที่รวมหมู่มากมายหลายประเภท แต่มีลักษณะสำคัญที่เหมือนกันในทางภาษา ขนบประเพณีและจารีต

คำว่า “ไทย” แปลว่า “ใหญ่” คือ คนใหญ่ **ความหมายที่ว่าเป็นอิสระ เสรี ไม่เป็นข้าใคร ไม่ขึ้นแก่ใครนั้น เป็นความหมายที่มีขึ้นภายหลัง ไม่ใช่ความหมายในชื่อของเชื้อชาติแต่เดิมมา**

จากหลักฐานข้ออ้างอิงอีกมากมายที่สามารถสรุปได้ว่า ชนชาติไทยหรือเชื้อชาติไทยไม่ได้มีกำเนิดมาจากชนชาติจีนหรือเชื้อชาติจีนเป็นอันแน่นอน ตรงกันข้ามมีหลักฐานยืนยันจากจดหมายเหตุจีนเองเป็นหลักฐานว่าเชื้อชาติไทยเป็นพี่ชายของจีน คำถามต่อไปก็คือว่า **ชาติไทยในสมัยโบราณมีความเจริญแค่ไหน** นักค้นคว้าทั้งหลายเห็นสอดคล้องต้องกันว่า **ชนชาติไทยสมัยโบราณนั้นสามารถมีรัฐบาลปกครองเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่แล้ว** ในขณะที่ชาติทั้งหลายทางตะวันตก (หมายถึงพวกฝรั่ง) ยังคงเป็นชาติที่ป่าเถื่อนอยู่

กล่าวโดยสรุป ชนชาติไทยในอดีตเป็นชนชาติที่เก่าแก่มากที่สุดชนชาติหนึ่งของโลก มีจุดกำเนิดมายาวนานหลายพันปี เป็นชนชาติที่เรียกตัวเองว่า **ไทยหรือคนใหญ่** จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์สามารถอธิบายได้ทั้งในส่วนของการอพยพลงมาจากประเทศจีน และในส่วนที่ชนพื้นเมืองเดิมที่ตั้งรกรากอยู่ในสุวรรณภูมิ มีการผสมผสานและพัฒนาการก่อนที่จะกำเนิดอาณาจักร

สุโขทัยในช่วงระยะเวลาต่อมา โดยมีลักษณะพื้นฐานทางการเมืองยุคแรกเริ่ม เป็นการปกครองในระบอบราชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์มีฐานะเป็นผู้ปกครองสูงสุดในด้านเศรษฐกิจมีลักษณะเป็นการผลิตเพื่อเลี้ยงตนเอง โดยมีพื้นฐานอยู่บนการเกษตรกรรมและหัตถกรรม ผลผลิตที่เหลือจากการบริโภคจึงจะถูกนำมาจำหน่าย ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นระบบเศรษฐกิจแบบธรรมชาติ ในด้านสังคมวัฒนธรรม มีการแบ่งชนชั้นทางสังคม ได้แก่ ชนชั้นปกครอง คือ กษัตริย์และขุนนาง ข้าราชการต่าง ๆ ส่วนชนชั้นผู้ถูกปกครอง คือ ราษฎร โดยมีพระสงฆ์ทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับราษฎร มีการกำหนดศักดินาตามลำดับชั้นทางสังคม ซึ่งเท่ากับเป็นการกำหนดสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบและฐานะของชนกลุ่มต่าง ๆ ให้แตกต่างกันและสุดท้ายในด้านลักษณะพื้นฐานทางวัฒนธรรมของชนชาติไทยแรกเริ่มมีลักษณะอำนาจนิยม และยึดถือความอาวุโส ระบบอุปถัมภ์มีอิทธิพลสูงมาตลอดทุกยุคทุกสมัย

คำสำคัญ

กำเนิด ที่มา ชนชาติไทย

ABSTRACT

Primary information of Thai origins was studied by Major-General Luang Wichitwathakan (from 1898 to 1962). This research was the first publish by Department of Center Intelligence on August, 1956, known as the research of Thai Race.

At the beginning, the passion of this book came from Field Marshall Por Piboonsongkram, the Prime Minister. His purpose was to explore the origin of Thai national outside the land thoroughly. Because of this, it was mentioned that this book included lots of important documents from oversea, mainly England, France and the United States of America by recording in Thai language as great literary masterpiece, which crucially offered much fundamental knowledge in terms of Thai culture and society understanding, involving the awareness of future generations.

A reference, "Who's Thai race?" Thai is used for an ethnic groups who reside in Indochina and the south of China, but there are specific characteristics in language, tradition and conservation.

Interestingly, an exploration of the authentic definition of "Thai" by researcher is "Big" or "Big Man", which would mean independence and self-governing state afterwards. Refer to many evidences, Thai people were not originated from Chinese nationality but on the contrary, they were antedated as the elder brother of Chinese. Towards the prosperity of Thailand. Thais had their own government, while absence of government appeared in oversea.

In summary, a lot of thousand- years that Thai kingdom was one of the oldest states throughout the world, called themselves "Thai or Big Man." It was noticeable

that they emigrated from China and aboriginal inhabitant of Suvarnabhumi, and evolved continuously before the emergence of Sukhothai period. Initially, Thailand had a basic form of government as absolute monarchy. Household production was centered on agriculture and manufacture. Surplus products besides consumption were sold, which could be called as natural economy. As for culture and society, social stratification was divided into two classes: a ruler class and a rebel class. The former comprised the king and the nobleman, while most people were in the latter. Among these two classes, the monk performed the duty of relationship-builder in between. By doing this, social stratification would lead to different responsibility. As a final point, a fundamental of Thai culture based on authoritarianism which adhered strongly to seniority system and patrimonial system for every long time.

Keywords

Origin, Background, Thai race

บทนำ

การศึกษาจุดกำเนิดและที่มาของประเทศไทยต้องเริ่มต้นนับจากการศึกษาจุดกำเนิดและที่มาของชนชาติไทย โดยเฉพาะปฐมบทก่อนกำเนิดอาณาจักรสุโขทัย และมีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจเสียก่อนเป็นเบื้องต้นว่าชนชาติไทยคือใครหรือชนกลุ่มใด

จุดกำเนิดของชนชาติไทย

ในช่วงปลายสมัยรัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นผู้ที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในอันที่จะได้เห็นชาติไทยเป็นปึกแผ่นมั่นคงอยู่ในสากลจักรวาลตลอดไป และเคยปรารถนาอยู่เสมอว่าพร้อมที่จะให้ความสนับสนุนนักวิชาการหรือหน่วยงานในการรวบรวม สืบค้นหลักฐานอันจะแสดงถึงความเป็นมาของชนชาติไทยนี้ขึ้น

ดังนั้น เมื่อมีการจัดตั้งกรมประมวลราชการแผ่นดินขึ้น พลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ อธิบดีกรมประมวลราชการแผ่นดินในขณะนั้น (พ.ศ. 2499) จึงสนองตอบนโยบายของรัฐบาลโดยได้ดำเนินการขอร้องให้พันเอก หลวงวิจิตรวาทการ (ยศในขณะนั้น) ซึ่งดำรงตำแหน่งอัครราชทูตไทยประจำประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ออสเตรีย และยูโกสลาเวีย ในฐานะที่เป็นนักประวัติศาสตร์และเป็นนักวิชาการผู้ที่รักและสนใจในเรื่องเชื้อชาติไทยมาช้านานให้ช่วยรับเป็นภาระในการสืบค้นความเป็นมาของชนชาติไทย ซึ่งปรากฏผลสำเร็จเป็นที่มาของหนังสือที่ชื่อว่า “งานค้นคว้าเรื่องเชื้อชาติไทย” (กรมประมวลราชการแผ่นดิน : สิงหาคม 2499) ที่มีการนำมาจัดพิมพ์ใหม่โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์บุ๊คส์ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2549 โดยใช้ชื่อว่า “งานค้นคว้าเรื่องชนชาติไทย” (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ดังนั้น ข้อมูลเกี่ยวกับจุดกำเนิดของชนชาติไทยหรือชนชาติไทย คือ ใคร ส่วนใหญ่จึงขอเรียบเรียงอ้างอิงจากผลงานของพลตรี หลวงวิจิตรวาทการ (2549) ที่ได้รวบรวมผลงานของนักวิชาการและผู้สนใจศึกษาความเป็นมาของชนชาติไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ

ท่านแรกที่ทำการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับชนเชื้อชาติไทย คือ พันโทมอริส อาบาดี เป็นชาวฝรั่งเศส ได้อธิบายว่า กลุ่มเชื้อชาติของมนุษย์ที่เรียกนามว่า “ไทย” เป็นกลุ่มสำคัญที่สุดในบรรดาหมู่ชนทั้งหลายที่ได้พบในประเทศจีนตอนใต้และในอินโดจีนทั้งหมด เป็นกลุ่มที่รวมหมู่มากมายหลายประเภท แต่มีลักษณะสำคัญที่เหมือนกันในทางภาษา ขนบประเพณีและจารีต (Par Maurice Abadi, Les Races Du Haut-Tonkin, อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

นายคอคเชเรน (THE SHAN, by W. W. Cochrane, page XV อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549) สมาชิกราชบัณฑิตยสภาอังกฤษเกี่ยวกับทวีปเอเชีย ให้คำอธิบายว่า เชื้อชาติไทยแบ่งแยกเรียกชื่อตามหมู่เหล่าหลายชื่อ แต่เป็นเชื้อชาติเดียวกันอยู่เสมอ ได้ยึดครองเนื้อที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่ามนุษย์เชื้อชาติอื่น ๆ ในแหลมอินโดจีน ในอัสสัม ซึ่งเรียกว่า อาหม ตลอดแนวเขตแดนระหว่างพม่ากับจีน แบ่งแยกเป็นหลายพวก และบางพวกก็เป็นอิสระอย่างครึ่ง ๆ เรียกนามตามที่พม่าเรียกว่า “ฉาน” (หรือ ชาน) ชนเชื้อชาติเดียวกันนี้ได้แผ่ออกไปทางใต้ ใช้ชื่อว่า “ลาว” ยึดครองประเทศระหว่างแม่น้ำสาละวินและแม่น้ำโขง และได้ลงไปอีกที่รู้จักกันมากที่สุด และเป็นสาขาเชื้อชาติที่มีอารยธรรมมากที่สุด คือ ไทยสยาม ซึ่งได้ตั้งอาณาจักรที่มีอำนาจอยู่ทางฝั่งทะเล

นายเอเตียน เอโมนิเอร์ เป็นชาวฝรั่งเศส เป็นนักค้นคว้าที่ยิ่งใหญ่อีกคนหนึ่ง และเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองขึ้นของฝรั่งเศส ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง *ประเทศกัมพูชา* ซึ่งพิมพ์เผยแพร่เมื่อ พ.ศ. 2443 เขียนไว้ว่า ครอบครัวยุโรปเชื้อชาติใหญ่ซึ่งเรียกว่า “ไทย” ซึ่งแปลกันว่า “เสรี-เสรีชน” ประกอบด้วยหมู่ชนมากมายหลายสาขา มีความสัมพันธ์อย่างเครือญาติใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางภาษา หมู่ใหญ่ๆของชนชาตินี้มี ฉาน (หรือ ชาน หมายถึง ไทยใหญ่) ลาว หรือ ลาวเฉียง ผู้ไท และชาวสยาม เมื่อก่อนคริสต์ศักราชนานมาแล้ว ครอบครัวยุโรปเชื้อชาตินี้ได้อยู่ในบริเวณที่ราบสูงแห่งขุนนานหรือที่เบตตะวันออก ได้เคลื่อนลงมาตามทางลาดเอียงแห่งลำน้ำ ยึดครองลุ่มน้ำหลายแห่งในประเทศจีนตอนใต้ แผ่ลงมาทางใต้เหมือนน้ำไหลอย่างแรง ปกคลุมที่ราบในแหลมอินโดจีนเกือบทั้งหมด ภายหลังจากที่ได้ขับไล่พวกชาวป่าชาวดอยเจ้าของถิ่นเดิมให้เข้าไปอยู่ในป่าดงและภูเขาแล้ว ชนเชื้อชาติไทยก็เข้าครอบครองดินแดนโดยเหลือแต่ที่ยื่นออกตามชายฝั่งทะเลไว้ให้แก่ชนชาติอื่นที่เจริญแล้ว คือ ญวน จามปา เขมร มลายู มอญ และพม่า เท่านั้น (LE CAMBODGE, par Etienne Aymonier, 1901 อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

นักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่ง คือ นายฮอลต์ เอส. ฮอลเลต ได้เขียนไว้ในหนังสือว่าด้วยเชื้อชาติไทยหรือฉาน โดยที่ท่านผู้นี้มักใช้คำว่า “ฉาน” คือ ไทยใหญ่ เป็นคำเรียกเชื้อชาติไทยทั้งหมด ได้เขียนไว้ว่า ชนชาติไทยไม่แต่เพียงแผ่ออกไปทางตะวันออก ซึ่งบางทีจะไปจนถึงทะเลจีนเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของประชาชนที่เรียกชื่อว่า “จีน” เอง และนักประวัติศาสตร์ชื่อนายคอลลคูน (Mr.Colquhoun) ซึ่งเดินทางตลอดดินแดนจีนภาคใต้ได้ลงความเห็นในขั้นสุดท้ายว่า คนพื้นเมืองส่วนมากที่สุดที่เขาได้พบ แม้จะถูกจีนเรียกชื่อแตกต่างกันออกไปอย่างไร ก็เป็นพวกฉาน (ไทย) ความใกล้ชิดติดต่อกับจีนได้ค่อย ๆ เปลี่ยนความเคยชิน ขนบประเพณี การแต่งกาย และทำให้คนพวกนี้ค่อย ๆ รวมเข้าเป็นพวกเดียวกับจีน (TAI OR SHAN RACE by Holt S. Hallet อ้างถึงใน พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ข้อสรุปของนักประวัติศาสตร์และนักค้นคว้าในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคนไทยในอาณาบริเวณจีนตอนใต้มีอยู่หลายท่านที่กล่าวไว้ ได้แก่ พันตรีเดวิส ชาวอังกฤษ ผู้เขียน

ยูนนาน (YUNNAN, by Major Davies) เขียนไว้ว่าใบหน้าของชาวจีนทางใต้กับพวกฉานมีความคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง อาจจะเป็นได้ว่าในอดีตพวกฉานได้ครอบครองแผ่นดินผืนใหญ่ในประเทศจีนตอนใต้ ทางทิศใต้ของแม่น้ำยั้งจื่อ (แม่น้ำแยงซี) แต่ต่อมาก็ถูกจีนกลืนไป ชาวฉานกับชาวกวางตุ้งเหมือนกันมาก และอาจจะเป็นได้ว่าชาวกวางตุ้งมีเลือดเป็นฉาน (ไทยใหญ่) แม้ว่าในเวลาที่จะถูกชนบประเพณีและความคิดของจีนเข้ามาแทรกซึมแล้วก็ตาม (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549) อีกท่านหนึ่งก็คือ เซอร์ยอร์ช สก็อต ผู้เขียน *ประวัติศาสตร์พม่า* ได้เขียนบทความไว้ตอนหนึ่งว่า เชื้อชาติไทยเป็นเชื้อชาติที่แผ่ไพศาลที่สุดในแหลมอินโดจีน ชาวอาหมแห่งอัสสัมเป็นฉาน (ไทย) อย่างไม่มีทางโต้แย้ง ถึงแม้ว่าจะได้กลายเป็นฮินดูไปหมดแล้วก็ตาม ชาวฮักก้า (หรือจีนแคะ-ผู้เขียน) ในกวางตุ้งเป็นพวกที่ไปจากฉาน(ไทย)เกือบจะแน่นอน ถึงแม้ว่าพวกนั้นเองจะปฏิเสธ อาจจะเป็นได้ว่า เชื้อชาติไทยได้ประกอบเป็นส่วนใหญ่ใน 4 มณฑลของจีน (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

นักค้นคว้าที่มีชื่อเสียงมากที่สุดอีกท่านหนึ่ง คือ ดร.ดับเบิลยู คลิฟตัน ดอดด์ (Dr. W. Clifton Dodd) หรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่าหมอดอดด์ เป็นผู้แต่งหนังสือเรื่อง เชื้อชาติไทย เขียนไว้ว่า ชนชาติใหญ่ซึ่งมีชื่อว่า “อ้ายลาว” ต่อมาภายหลังเรียกว่า “ไทย” พม่าเรียกว่า “ฉาน” ซึ่งอยู่ในประเทศจีนมาก่อน เก่ากว่าชาวจีนเอง (THE TAI RACE, by W. C. Dodd, อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

จากการศึกษาที่ว่าไทยเป็นชนชาติที่อยู่ในเมืองจีนมาก่อนคนจีนนั้น เป็นผลจากการศึกษาของศาสตราจารย์แตร์ริ่ง เดอ ลาคูเปอริ (Professeur Terrien de Lacouperie quoted by W. C. Dodd in THE TAI RACE) ชาวอังกฤษที่มีเชื้อสายฝรั่งเศสซึ่งหมอดอดด์อ้างอิงมาว่า จีนเป็นชนชาติที่ใหม่กว่าชาติโบราณด้วยกัน กล่าวคือเป็นชาติที่อพยพเข้ามาในบริเวณที่เป็นประเทศจีน และอยู่ภายใต้อำนาจของชนชาติอื่นที่เข้มแข็งกว่า และคนจีนที่อพยพลงมาจากทางใต้ ได้ผสมกับคนพื้นเมืองหลายรัฐ ซึ่งมี “ไทย” หรือ “ฉาน” เป็นชนชาติที่สำคัญและมีได้อยู่ใต้อำนาจทางการเมืองของจีนเลย

มีคำอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นนี้ว่าทางเดินของจีนตามประวัติศาสตร์นั้น จีนลงมาจากทางเหนือ (หรือจากทะเลสาบแคสเปียน - ผู้เขียน) และเพิ่งมาตั้งอาณาจักรที่แท้จริงเท่าที่เราทราบเมื่อมาถึงแม่น้ำฮวงโห คือ อยู่ในพื้นที่ตอนเหนือและเวลานั้นยังไม่พบกับคนไทย หลังจากนั้นจีนได้ข้ามแม่น้ำฮวงโหเข้ามาสู่พื้นที่ตอนกลาง คือ พื้นที่ระหว่างแม่น้ำฮวงโหกับแม่น้ำยั้งจื่อ หรือแยงซี และพบกับคนไทยในพื้นที่ตรงนี้ หลังจากนั้นจีนได้เปลี่ยนทิศทางการเดินทางแทนที่จะเคลื่อนตัวลงทางใต้ จีนกลับวกไปทางตะวันออกโดยใช้เวลานับพันปีจนกระทั่งถึงทะเลเหลือง เรื่องที่เป็นเช่นนี้ ทำให้นักค้นคว้าถือเป็นข้อสันนิษฐานว่า อาณาจักรไทยที่จีนมาพบนั้น ต้องเป็นอาณาจักรที่มั่นคงแข็งแรง สามารถเป็นทานบเป็นกำแพงกันไว้ชั่วคราวให้จีนต้องเปลี่ยนทิศทางการขยายตัวไปทางตะวันออกในช่วงเวลานับพันปี ภายหลังเมื่อขยายตัวไปจนจรดทะเลเหลืองแล้ว และไม่มีทางจะไปอีกแล้ว จึงกลับมากดดันทางใต้ และการลงมาจากใต้นี้ก็จะลงไปถึงทะเลก็ต้องใช้เวลาอีกราวพันปีเช่นกัน

สิ่งที่สันนิษฐานยืนยันอีกประการหนึ่ง คือ ประวัติศาสตร์จีนที่เขียนโดยขงจื้อ ไม่มีข้อความตอนใดกล่าวถึงดินแดนใต้แม่น้ำยั้งจื่อลงไป แปลว่าจีนในสมัยขงจื้อก็ยังไม่รู้จักดินแดนตอนใต้ คือ ใต้ลงมาจากแม่น้ำยั้งจื่อ แต่จีนก็ได้ขยายตัวออกไปทุกขณะ ทั้งโดยวิธีสันติและการสงคราม แต่โดยมากเป็นการใช้วิธีสันติ โดยค่อย ๆ แทรกซึมอย่างช้า ๆ โดยไม่ทำลายอธิปไตยของรัฐอื่นในทันทีทันใด ปล่อยให้คนพื้นเมืองปกครองกันเองไปก่อน ให้ยศศักดิ์ฐานันดรอย่างจีน จนกระทั่งลุ่มหลงยศศักดิ์ฐานันดรเข้า

ก็กลายเป็นเงินหรืออยู่ใต้อำนาจเงินในที่สุด (THE SHAN, by W. W. Cochrane อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป สำหรับคำถามที่ว่าชนชาติไทยคือใคร คงต้องกลับไปหาคำตอบของ พันโทมอริส อาบาดี นักประวัติศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ที่ได้อธิบายไว้ค่อนข้างครอบคลุมที่ว่า กลุ่มเชื้อชาติของมนุษย์ที่เรียกนามว่า “ไทย” เป็นกลุ่มสำคัญที่สุดในบรรดาหมู่ชนทั้งหลายที่ได้พบในประเทศจีนตอนใต้และในอินโดจีนทั้งหมด เป็นกลุ่มที่รวมหมู่มาหลายหลายประเภท แต่มีลักษณะสำคัญที่เหมือนกันในทางภาษา ขนบประเพณีและจารีตนั่นเอง

อาณาจักรแรกเริ่มของชนชาติไทย

ที่มาของชนชาติไทยก่อนที่จะมีสภาพเป็นประเทศไทยในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่มีนักประวัติศาสตร์ทั้งชาวไทยและต่างประเทศให้ความสนใจศึกษากันมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยอาศัยหลักฐานทางด้านวัฒนธรรมและภาษาของชุมชนท้องถิ่น โครงกระดูกของคนสมัยโบราณ โบราณสถาน โบราณวัตถุ เครื่องมือเครื่องใช้ รวมทั้งเอกสารโบราณของจีนและประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฯลฯ นำไปสู่แนวคิดที่มีความหลากหลายถึงที่มาของชนชาติไทยที่แตกต่างกัน

แนวคิดแรกเริ่ม เห็นว่าชนชาติไทยเดิมตั้งหลักแหล่งอยู่บริเวณเทือกเขาอัลไต ทางตอนใต้ของประเทศมองโกเลียปัจจุบันและต่อมาจึงค่อย ๆ อพยพลงมาทางใต้ บางแนวคิดเชื่อว่าชนชาติไทยอาศัยอยู่บริเวณตอนใต้ของประเทศจีนหรือตอนเหนือของประเทศไทยปัจจุบันก่อนที่จะอพยพลงมาทางใต้ บางแนวคิดเชื่อว่าคนไทยมีบรรพบุรุษเช่นเดียวกับคนฟิลิปปินส์ที่อพยพข้ามทะเลและมหาสมุทรเข้ามาทางตะวันออกของจีนและอพยพลงมาทางใต้ในภายหลัง บางแนวคิดเชื่อว่าคนไทยมาจากบริเวณแถบเส้นศูนย์สูตรที่เป็นคาบสมุทรลายูหรือเกาะชวา และบางแนวคิดก็เชื่อว่าคนไทยอยู่ในบริเวณที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันนั่นเอง ไม่ได้อพยพมาจากที่ใด ๆ

แนวคิดเหล่านี้เมื่ออาศัยความก้าวหน้าทางวิชาการในปัจจุบันจะพบว่ามีข้อโต้แย้งหลายประการเกิดขึ้น ทำให้มีการปฏิเสธบางแนวคิด ในขณะที่เดียวกันก็มีการยอมรับบางแนวคิดว่ามีความน่าเชื่อถือมากกว่า

ฉัตรทิพย์ นาถสุภา ได้อ้างอิงงานค้นคว้าในระยะหลังจากผลงานค้นคว้าของพลตรี หลวงวิจิตรวาทการ อาทิ หนังสือชื่อ The Southern Expansion of the Chinese People (1972) ของศาสตราจารย์ชาร์ลส์ แพทริก ฟิทซ์เจอร์ราด (FitzGerald, 1972-1992) แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย ที่ได้ศึกษายืนยันว่าเดิมชนชาติจีนอยู่เหนือแม่น้ำแยงซีเกียง แล้วค่อย ๆ เคลื่อนตัวลงมาทางใต้ เป็นที่น่าสังเกตว่าชาวจีนที่เคลื่อนย้ายลงมา มักจะเป็นทหารและข้าราชการและครอบครัว มักจะอยู่ในเมือง ในประเทศจีนตอนใต้แม้จนทุกวันนี้ ในชนบทนั้นยังเป็นสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติที่ไม่ใช่จีน ไปทางตะวันตก วัฒนธรรมไทเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดในอาณาบริเวณพม่าตอนเหนือ ทั้งในสมัยโบราณและสมัยปัจจุบัน สมพันธรัฐดอกไม้อาวหรือมาว หลวงรุ่งเรืองอยู่ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 10-16 และต่อมาเรารู้จักดินแดนส่วนนี้ในนามของรัฐเจ้าฟ้าไทใหญ่ (สมพงษ์ วิหยศักดิ์พันธ์, 2544)

วัฒนธรรมไทได้แผ่เข้าไปถึงบริเวณตะวันออกของรัฐอัสสัมในอินเดีย เคยเป็นอาณาจักรไทอาหม ผู้คนที่นั่นแม้ ณ ปัจจุบันนี้ยังคงสวดภาวนาเป็นภาษาไทย และยังมีคัมภีร์และพงศาวดารเขียนเป็นภาษาไทยเก็บรักษาไว้ (เรณู วิชาศิลป์, 2539)

การเคลื่อนตัวของคนไทยไปทางตะวันออกเฉียงใต้ที่เราคุ้นเคยกับดินแดนสิบสองจุไท หรือที่พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ เรียกว่าไทในตั้งเกีย งานค้นคว้าของศาสตราจารย์คำจอง ชาวไทดำ แห่งพิพิธภัณฑชาติพันธุ์วิทยาของประเทศเวียดนาม และอาจารย์ ดร.ภัททิตยา ยิมเรวัต ประวัติศาสตร์สิบสองจุไท (2544) สืบสาวประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของชาวไทถิ่นนี้ สำหรับชาวไทในดินแดนที่อยู่ในประเทศจีนปัจจุบันที่เป็นส่วนใต้สุดบนแผ่นดินใหญ่ เรารู้จักกันในนามสมาพันธ์รัฐสิบสองปันนา (ยรรยง จิระนคร และรัตนพร เศรษฐกุล, 2544) ซึ่งฉัตรทิพย์ นาถสุภา กล่าวว่า เป็นหนังสือภาษาไทยว่าด้วยประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมสิบสองปันนาที่ดีที่สุด

นอกจากนั้น ยังมีงานเขียนอีกเป็นจำนวนมากที่ได้ศึกษาชาวไททางภาคตะวันตกเฉียงเหนือคือมณฑลยูนนานด้านตะวันตก หรือทางภาคตะวันออกของมณฑลยูนนาน มณฑลกุ้ยเจี๋ย และมณฑลกุ้ยโจว มีชนชาติไทอาศัยอยู่อย่างแน่นนอน เรียกชื่อว่า ปู่ยี้ จ้วง ก่า สุย เก้อเหล่า ฯลฯ ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน (ฉัตรทิพย์ นาถสุภา คำนิยมในพลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ในบรรดาอาณาจักรต่าง ๆ ที่มีร่องรอยมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อสืบสาวไปในอดีต มีอาณาจักรอยู่ 2 อาณาจักรที่นักค้นคว้าสนใจกันมาก เห็นสมควรกล่าวถึง ได้แก่ อาณาจักรปิง กับ อาณาจักรจู

อาณาจักรปิง อยู่ทางทิศเหนือของมณฑลเสฉวนและสซูเป คือ อยู่ในพื้นที่ตอนกลางระหว่างแม่น้ำฮวงโหกับยั้งจื่อ ปรากฏในตำนานของจีนว่าอาณาจักรนี้ได้ถูกรวมเข้ากับจีนเมื่อ 687 ปีก่อนพุทธศักราช และตำนานนั้นกล่าวว่าเป็นเวลาภายหลังจากที่ได้ตั้งตนเป็นอิสระมาช้านานถึง 767 ปี ถ้าคำนวณตัวเลขตามนี้ หมายความว่าอาณาจักรปิงมีมาตั้งแต่ 1,454 ปีก่อนพุทธศักราช ขงจื้อเองได้เขียนถึงชนชาตินี้ว่า “ปิงโบราณ” คือ โบราณแม้สำหรับขงจื้อเอง อาณาจักรปิงนี้อยู่ในพวกที่ถูกเรียกว่าคนป่า เมื่อมารวมกับจีนยังใช้ประมุขคนพื้นเมืองปกครองตนเอง ภายหลังต่อมาได้รับการยกย่องอย่างสูงถึงกับผู้ปกครองอาณาจักรปิงได้รับฐานะอย่างกษัตริย์ อาณาจักรปิงนี้มีหมู่บ้านอยู่ถึง 80,000 หมู่บ้าน ถ้าเราถือหลักของหมอดอตต์ว่าสำหรับพวกที่ถูกเรียกว่าคนป่านั้น ถ้าไม่ใหญ่และสำคัญจริง จีนจะไม่ยอมให้การยกย่องว่าใหญ่ นักค้นคว้าสนใจอาณาจักรนี้ (คำว่า ปิง อาจออกเสียงเป็น ปอง หรือ ปง หรือ พง ได้นั้น) เพราะยังเหลือซากอยู่ในหมู่ชนชาติไทย จีนเรียกเมืองแสนหวีในไทยใหญ่ปัจจุบันว่า มูปิง ชื่อเมืองของชนชาติไทยบางแห่งยังใช้ชื่อว่าเมืองพง แต่ยังไม่แหลมเกินไปที่จะยืนยันว่าอาณาจักรปิงเป็นอาณาจักรไทย จึงเป็นแต่เพียงเรื่องที่สนใจกันมาก (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

อีกอาณาจักรหนึ่ง คือ อาณาจักรจู ซึ่งฝรั่งเขียน Tsu ทางไทยเราเรียกว่า ฉ้อ เป็นอีกรัฐหนึ่งซึ่งรวมเข้ากับจีนภายหลังจากที่ทำสงครามกันมาช้านาน อาณาจักรจูเป็นรัฐใหญ่ที่สุดในบรรดารัฐคนป่าทั้งหลายที่รวมเข้าในอาณาจักรจีน เขตแดนทางเหนือจดกึ่งหนึ่งของเนื้อที่ตอนกลางระหว่างแม่น้ำฮวงโหกับแม่น้ำยั้งจื่อ ทางตะวันออกยาวไปไกลตามลุ่มน้ำยั้งจื่อ พวกจูนี้มีทางให้คิดมากว่าเป็นไทย เพราะปรากฏหลักฐานทางจีนเองว่าชาวซุงเซีย สืบสาวมาจากชาวจู หมอดอตต์เองได้พบชาวซุงเซียพูดกันรู้เรื่องด้วยภาษาไทย (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

นักค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ค้นพบว่า คนชาติไทยเรียกตัวเองว่า “อ้ายลาว” แปลว่า “คนใหญ่” (“อ้าย” แปลว่า ใหญ่ “ลาว” แปลว่า คน) เราใช้ชื่อว่า “ไทย” มาตั้งแต่เมื่อไรเป็นเรื่องที่นักค้นคว้าโต้เถียงกัน แต่ก็เป็นการแน่นอนว่าเราใช้ชื่อ “ไทย” มาช้านานก่อนที่จะมีคนไทยใหญ่จะลงมาอยู่ในรัฐฉาน

คำว่า “ไทย” แปลว่าอะไร นักค้นคว้าดูเหมือนจะเห็นสอดคล้องต้องกันมากที่สุดว่า แปลว่า “ใหญ่” คือคนใหญ่ ความหมายอย่างเดียวกับ “อ้ายลาว” นั่นเอง **ความหมายที่ว่า เป็นอิสระ เสรี ไม่เป็นข้าใคร ไม่ขึ้นแก่ใครนั้น เป็นความหมายที่มีขึ้นภายหลัง ไม่ใช่ความหมายในชื่อของเชื้อชาติแต่เดิมา** นายคอคเชเรน ผู้แต่งหนังสือเรื่อง ไทยใหญ่ กล่าวว่า ชาวฉาน (ไทยใหญ่) ยืนยันว่าคำ “ไทย” ในความเข้าใจของชาวฉาน (ไทยใหญ่) นั้นไม่ได้มีความหมายในทางอิสระเสรีเลย

จากหลักฐานข้ออ้างอิงอีกมากมายที่สามารถสรุปได้ว่า คนชาติไทยหรือเชื้อชาติไทยไม่ได้มีกำเนิดมาจากชนชาติจีนหรือเชื้อชาติจีนเป็นอันแน่นอน ตรงกันข้ามศาสตราจารย์ลาคุเปอร์ ยืนยันโดยอ้างจดหมายเหตุจีนเองเป็นหลักฐานว่าเชื้อชาติไทยเป็นพี่ชายของจีน (W. C. Dodd, THE TAI RACE อ้างถึงใน พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

คำถามต่อไปก็คือว่า **ชาติไทยในสมัยโบราณมีความเจริญแค่ไหน** นักค้นคว้าทั้งหลายเห็นสอดคล้องต้องกันว่า **ชนชาติไทยสมัยโบราณนั้นสามารถมีรัฐบาลปกครองเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่แล้ว** นายเอโดดอร์ ก็ญาร์ต ปราชญ์ชาวฝรั่งเศสเขียนไว้ว่าบทบาทของชนชาติไทยในสมัยดึกดำบรรพ์เป็นชาติแรก ๆ ในโลกที่มีความเจริญ ในขณะที่ชาติทั้งหลายทางตะวันตก (หมายถึงพวกฝรั่ง) ยังคงเป็นชาติที่ป่าเถื่อนอยู่ ชนชาติไทยได้จัดตั้งอาณาจักรปกครองกันเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่แล้ว (Theodore Gignard อ้างถึงใน พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ความเจริญรุ่งเรืองของชนชาติไทยมีหลักฐานจากเอกสารของจีน ถึงจะเป็นหลักฐานเพียงเล็กน้อย แต่ก็สามารถยืนยันถึงความเจริญรุ่งเรืองของเชื้อชาติไทยได้พอสมควร ดังปรากฏหลักฐาน 3 ประการ ดังนี้ (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ครั้งที่ 1 เอกสารในรัชกาลพระเจ้าอู่ของจีน ซึ่งเจ้าตำราทางประวัติศาสตร์รับรองต้องกันว่าเริ่มรัชกาลเมื่อ 1,665 ปีก่อนพุทธศักราช (หรือเมื่อ 4,224 ปีจาก พ.ศ. 2559) ในรัชกาลของพระเจ้าอู่นี้ได้มีการสำรวจความกว้างใหญ่ของอาณาจักรจีนซึ่งยังมีอยู่ไม่มากนัก จีนบันทึกว่าเขตแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ไปจดเขตของชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง ซึ่งจีนเขียนชื่อว่า “ต้ามุง” ซึ่งแปลว่า “มุงใหญ่” บอกที่ตั้งอาณาจักรใหญ่นี้แน่นอนว่าอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของเนื้อที่ที่เป็นมณฑลเสฉวนในเวลาี้ หมอดอดด์ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าพระเจ้าอู่จีนนั้น จีนถือว่าเป็นบรมกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่พระองค์หนึ่ง รัชกาลพระเจ้าอู่เป็นสมัยที่จีนเริ่มขยายตัว ถ้าอาณาจักรไทยที่จีนพบเวลานั้นไม่ใหญ่จริง จีนจะไม่ยอมใช้คำว่า “ใหญ่” และก่อนที่จะสร้างความใหญ่ได้ถึงขนาดนั้น ก็ต้องใช้เวลานับพันปี ซึ่งไม่มีทางรู้ว่าเป็นเมื่อใด แต่การพบว่าในศักราชของจีนว่าไทยเป็นอาณาจักรใหญ่เมื่อ 1,665 ปีก่อนพุทธศักราช ก็ให้ความเห็นว่าชนชาติไทยได้ควบคุมปกครองกันได้เรียบร้อย มีอาณาจักรที่มั่นคงแข็งแรง

ครั้งที่ 2 เป็นเอกสารของจีนห่างจากครั้งแรกราว 200 ปี เมื่อ 1,428 ปีก่อนพุทธศักราช พระเจ้าแผ่นดินจีนในวงศ์เซี่ยส่งทูตไปเจริญทางไมตรีกับอาณาจักรปา (ซึ่งมีหลักฐานแน่นอนว่าเป็นอาณาจักรไทย) ซึ่งอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลเสฉวน และปรากฏจากตำนานตอนนี้ว่า ใกล้เคียง ๆ

กับอาณาจักรป่านั้น มีอาณาจักร “ลุง” ของชนเชื้อชาติเดียวกัน เราได้ความขึ้นอีกอย่างหนึ่งว่า อาณาจักรไทยมีหลายอาณาจักรและมีความเข้มแข็งพอที่พระเจ้าแผ่นดินจีนจะส่งทูตมาเจริญพระราชไมตรี

ครั้งที่ 3 จดหมายเหตุของจีนได้บันทึกเรื่องพระเจ้าเกีย กษัตริย์องค์สุดท้ายของวงศ์เซี่ย ซึ่งถูกกษัตริย์วงศ์ใหม่ของจีน คือ วงศ์ซางแย่งราชบัลลังก์ ได้หนีไปอาศัยในอาณาจักรของชนเชื้อชาติไทย ถ้าเราตรวจศักราชราชวงศ์จีนที่รับรองกันทางประวัติศาสตร์ เราจะพบได้ว่าเป็น 1,237 ปีก่อนพุทธศักราช แสดงว่าในเวลานั้น อาณาจักรไทยมีความเข้มแข็งพอที่จะเป็นที่ลี้ภัยของพระเจ้าแผ่นดินจีนที่ถูกโค่นจากราชบัลลังก์

อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้นักประวัติศาสตร์และนักค้นคว้าพยายามศึกษาความเป็นมาของชนชาติไทยในอาณาบริเวณที่เป็นประเทศจีนปัจจุบัน ก็ยังมีหลักฐานเมืองและแคว้นทางด้านเอกสารและกายภาพในอาณาบริเวณที่เรียกว่าสุวรรณภูมิเช่นเดียวกัน

แคว้นและเมืองโบราณเหล่านี้มีอายุอยู่ในช่วง 2,000 ปีลงมา ก่อนสมัยสุโขทัย ได้แก่ อาณาจักรตักโกลาซิ-ตุ (เซี่ย-ไท้) เตียนซุน หรือ ตุนซุน จูตุนหรือตูกุน จิวจีหรือจูลี ปิงหลิง-ยะ-สิ่ว (ลังกาสุกะ) ปาน-ปาน ทวารวดี ละโว้ ตามลึงค์ ศรีจนาศะ และหริภุญไชย เป็นต้น เรารู้เรื่องแคว้นและเมืองโบราณเหล่านี้จากจารึก บันทึกการเดินทาง ตำนาน พงศาวดาร และศิลปะ โบราณวัตถุ โบราณสถาน และยังมีเมืองเล็กเมืองน้อยอีกเป็นร้อย ๆ เมือง ที่ไม่มีบอกไว้ในจดหมายเหตุต่างประเทศยังเป็นเมืองที่ไม่รู้จักชื่อกันมาจนทุกวันนี้ (ศุภรัตน์ เลิศพานิชย์กุล 2552)

เมืองหรือแคว้นเหล่านี้ จะขอยกเฉพาะที่สำคัญและปรากฏหลักฐานพอสมควร ได้แก่ (ศุภรัตน์ เลิศพานิชย์กุล, 2552)

1. เตียน-ซุน (Tien-Sun) หรืออีกชื่อหนึ่งว่า ตุน-ซุน (Tun-Sun) เป็นแคว้นหนึ่งที่จดหมายเหตุของจีนกล่าวถึงการส่งคณะทูตไปยังราชสำนักฟูนัน ประมาณพุทธศตวรรษที่ 8 โดยแคว้นเตียน-ซุน อยู่ห่างจากชายแดนทางใต้ของฟูนันกว่า 3,000 ลี้หรือ 1,500 กิโลเมตรอยู่ติดมหาสมุทร เป็นแคว้นใหญ่ที่มีการค้าขายใหญ่โต เป็นสถานีการค้าระหว่างตะวันออกกับตะวันตก มีรัฐต่าง ๆ ที่เดินทางเข้ามาค้าขายจำนวนมาก คาดว่าน่าจะอยู่บริเวณคอคอดกระ ระหว่างระนองกับชุมพร หรือใต้สุดของแหลมไทยในเขตมาเลเซีย

2. ปาน-ปาน (P'an-Pan) เป็นอีกแคว้นหนึ่งที่สันนิษฐานว่าอยู่แถบคอคอดกระ โดยคำนวณจากระยะเวลาเดินทางและตำแหน่งทางภูมิศาสตร์จากจดหมายเหตุของจีนหลายสมัย ที่กล่าวว่าตั้งอยู่ริมอ่าวทางตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นจามปา และอยู่ทางใต้ของแคว้นทวารวดี ผู้คนเรียนหนังสือกับพราหมณ์ และนับถือพุทธศาสนา ติดต่อกับราชสำนักจีนตั้งแต่ประมาณพุทธศตวรรษที่ 10 -12 ในราชวงศ์สุย กำแพงเมืองสร้างด้วยไม้ทั้งหมด ประชากรส่วนมากตั้งบ้านเรือนอยู่ริมน้ำ พระมหากษัตริย์ประทับสำราญพระอิริยาบถบนพระแท่นมังกรปิดทอง ข้าราชการบริหารเข้าเฝ้าโดยคุกเข่า มีอไช้วางไว้บนบ่า มีวัดวาอาราม มีทั้งภิกษุและชีฟานักอยู่ ในแต่ละวัดจะมีอุบาสกอุบาสิกา ถือมังสวิวัติ ปกติผู้คนกินเนื้อสัตว์ทุกประเภท ยกเว้นเนื้อหมู

3. หลั่ง-ยะ-สิ่ว (Lang-Ya-Hsiu) แคว้นนี้มีชื่อเรียกต่างกันตามจดหมายเหตุของจีนในสมัยต่าง ๆ บางสมัยเรียกว่า หลั่ง-เซีย-ฉู (Lang-Chia-Shu) หลั่ง-เซีย (Lang-Chia) หรือลังกาสุกะ (Langkasuka) เป็นต้น เป็นแคว้นที่มีอยู่แล้วตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 12 จนถึงต้นพุทธศตวรรษที่ 20 ร่องรอยจากนั้นจึงหายไป ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรฟูนัน อาณาจักรนี้เป็นแคว้นใหญ่ที่มีการค้าขายกับ

ต่างประเทศที่เจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะกับจีน ที่ตั้งของหลั่ง-ยะ-สิว ประมาณจากคำอธิบายของ จดหมายเหตุจีน คงอยู่แถวปัตตานี

4. ตามพรลิงค์ (Tambralinga) อยู่บริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งขึ้นก่อนพุทธศตวรรษที่ 10 ต่อมาเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรพูนันประมาณพุทธศตวรรษที่ 10-11 แล้วไปขึ้นต่อศรีวิชัยราวพุทธศตวรรษที่ 14 ต่อมาอาณาจักรศรีวิชัยตกอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของโจฬะจากอินเดียใต้ราวพุทธศตวรรษที่ 16 ตามพรลิงค์ก็ขึ้นอยู่กับอาณาจักรโจฬะด้วย โดยมีนครศรีธรรมราชหรือตามพรลิงค์เป็นศูนย์อำนาจของโจฬะในการปกครองหัวเมืองแถบแหลมมลายูหรือแหลมไทยทั้งหมด

5. แคว้นทวารวดี เป็นแคว้นใหญ่ที่มีเมืองในทุกภูมิภาคของไทยในปัจจุบันตกอยู่ในอำนาจ มีการค้ากับต่างประเทศทั้งใกล้และไกล ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธลัทธิหินยาน แคว้นทวารวดีน่าจะพัฒนาการจากชุมชนเล็ก ๆ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ อาทิ ท่าแค และซับจำปา ในจังหวัดลพบุรี บ้านนาโพธิ์ที่ชุมพร จังหวัดขอนแก่น และที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง ได้แก่ อุทอง นครปฐม ลพบุรี

กล่าวโดยสรุป อาณาจักรแรกเริ่มของชนชาติไทย จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์สามารถอธิบายได้ทั้งในส่วนของการอพยพลงมาจากประเทศจีน และในส่วนของชนพื้นเมืองเดิมที่ตั้งรกรากอยู่ในสุวรรณภูมิ มีการผสมผสานและพัฒนาการก่อนที่จะกำเนิดอาณาจักรสุโขทัย ในช่วงระยะเวลาต่อมา

สรุปข้อมูลความเป็นมาของชนชาติไทยก่อนสถาปนารุงสุโขทัยเป็นราชธานีเมื่อราว ค.ศ.1800 ก่อนพุทธศักราช

ราว 1665	คือเมื่อราว 4,164 ปีมาแล้ว จดหมายเหตุของจีนได้กล่าวถึงชนชาติไทยเป็นครั้งแรก เรียกว่า “มุง” หรือ “ต้ามุง” ว่าอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลเสฉวน ติดต่อกับภาคตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนจีน
1428....	คือเมื่อ 3,927 ปีมาแล้ว เรื่องของชนชาติไทยปรากฏในเอกสารของจีนเป็นครั้งที่ 2 เรียกชื่อว่าอาณาจักรปาและอาณาจักรลุง พระเจ้าแผ่นดินจีนส่งทูตไปเจริญทางไมตรี ถิ่นประเทศของไทยยังอยู่ที่เดิม คือ ภาคตะวันตกของมณฑลเสฉวน
1237....	มีเรื่องกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์เซี่ย ซึ่งถูกแย่งราชบัลลังก์หนีเข้าไปอาศัยในอาณาจักรของชนชาติไทย (คือเมื่อ 3,736 ปีมาแล้ว) แสดงว่าเวลานั้น อาณาจักรไทยมีความเข้มแข็งพอที่จะเป็นที่ลี้ภัยของพระเจ้าแผ่นดินจีนที่ถูกโค่นราชบัลลังก์
1,015	คือเมื่อ 3,514 ปีมาแล้ว จดหมายเหตุของจีนกล่าวถึงชนชาติไทย โดยใช้ชื่อเรียกว่า “อ้ายลาว” เป็นครั้งแรก และกล่าวถึงอาณาเขตของ “อ้ายลาว” อยู่ในเนื้อที่ซึ่งถ้าคิดตามแผนที่เวลานี้ก็คาบเกี่ยวเนื้อที่มณฑลเสฉวน ฮูเป่ย์ อันฮุย และเกียงซี ไม่ใช่เต็มเนื้อที่ในมณฑลเหล่านี้ แต่กินเข้าไปในเนื้อที่ของ 4 มณฑล ซึ่งก็นับว่าเป็นอาณาจักรที่กว้างใหญ่มาก และแสดงว่าเมื่อหนึ่งพันปีก่อนพุทธศักราชนั้น ฐานะของเรายังมั่นคงอยู่มากในดินแดนจีน

หมอดอตต์ได้จัดไว้ว่า การอพยพใหญ่ของไทยครั้งแรกเริ่มในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสต์ศักราช ถ้าคิดเป็นพุทธศักราชก็เป็นปีแรก ๆ ที่เริ่มพุทธศักราช

พุทธศักราช

205...	คือเมื่อ 2,294 ปีมาแล้ว ไทยต้องเสียอาณาจักรปา และการอพยพใหญ่ได้มีอีกครั้งหนึ่ง ไทยได้ลงมาถึงมณฑลยูนนานในยุคนี้
612...	คือเมื่อ 1,887 ปีมาแล้ว ดินแดนอาณาจักรอัยลาวต้องตกเป็นของจีน มีการอพยพ-ครั้งใหญ่ของชนชาติไทยเข้าสู่มณฑลยูนนานและดินแดนทางใต้ลงมา
888...	คือเมื่อ 1,610 ปีมาแล้ว ได้มีการอพยพครั้งใหญ่ของพวกอัยลาวอีกครั้งหนึ่ง จากแถวถิ่นภูเขาเกิลุง ชนชาติไทยเริ่มเคลื่อนลงมาในแหลมอินโดจีนในระยะนี้
1,172 ...	คือเมื่อ 1,326 ปีมาแล้ว (ตัวเลขของหมอดอตต์) ไทยตั้งอาณาจักรน่านเจ้าในยูนนาน (นายปาร์กเกอร์ว่าวงศ์สินุโลของไทยน่านเจ้า เริ่มต้นเมื่อ พ.ศ. 1194) หมอดอตต์จัดระยะเวลาอีกตอนหนึ่งว่า ในศตวรรษที่ 10 แห่งคริสต์ศักราช คือราว พ.ศ. 1,440 ลงมา อำนาจปกครองของไทยในเขตมณฑลเสฉวน ฮูเป่ อันฮุย และเกียงซี หมดสิ้น แต่ยังมีอยู่ในมณฑลฮุนาน กวางสี ไกวเจา และทางใต้ลงมา
	ในระยะเดียวกันนี้ การอพยพของชนชาติไทยลงมายังแหลมอินโดจีนก็คงมีอยู่เรื่อยมา ตำราทางเราถือว่า สมัยพ่อขุนบรม ตกอยู่ในระยะ พ.ศ. 1,300
1,596...	คือเมื่อ 903 ปีมาแล้ว ชนชาติอัยลาวแพ้สงครามกับจีนครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง และถูกขับไล่จากฮุนาน ไกวเจา คงมีถิ่นที่อยู่เพียงในยูนนาน กวางสี และกวางตุ้ง
1,772...	ไทยพวกหนึ่งเคลื่อนไปถึงดินแดน ซึ่งบัดนี้เป็นเมืองมณีปุระ มณฑลัสสัมของอินเดีย เป็นการเริ่มต้นประวัติศาสตร์ไทยอาหม
1,777....	อาณาจักรไทยน่านเจ้าดับสูญ (บางตำราว่า พ.ศ. 1,796 บางตำราว่า 1,827)
1,800....	ไทยตั้งอาณาจักรสุโขทัย

ที่มา : พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ (2549)

ลักษณะพื้นฐานทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมของไทยยุคแรกเริ่ม

ลักษณะพื้นฐานทางการเมืองของอาณาจักรยุคแรกเริ่มไม่ว่าส่วนใดของโลก น่าจะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน หมายถึง การปกครองด้วยระบอบราชาธิปไตยหรือระบอบกษัตริย์ หรือระบอบที่มีพระมหากษัตริย์เป็นผู้นำทำหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดินในยามสันติ และเป็นผู้นำกองทัพในยามศึกสงคราม พระมหากษัตริย์เป็นผู้ทรงอำนาจอธิปไตยเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และอาจมอบหมาย

อำนาจในการปกครองดูแลเมืองน้อยใหญ่แก่เชื้อพระวงศ์หรือขุนนางเสนาบดีทำการปกครองดูแลต่างพระเนตรพระกรรณของพระมหากษัตริย์ คล้ายคลึงกับระบบศักดินาในยุโรป

หากจะยกตัวอย่างอาณาจักรน่านเจ้า (ซึ่งเป็นอาณาจักรก่อนหน้าอาณาจักรสุโขทัยเพียงเล็กน้อย)ที่มีความเชื่อกันว่าเป็นอาณาจักรของคนไทยโบราณที่พอจะมีหลักฐานอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ ในช่วงราว พ.ศ. 1161ถึง 1194 (บางหลักฐานอ้างว่า พ.ศ.1192 หมอดอตต์ว่า พ.ศ. 1172 นายปาร์กเกอร์ ผู้เขียนเรื่องน่านเจ้า ว่าเป็น พ.ศ. 1194)

นายปาร์กเกอร์ กงสุลอังกฤษประจำเกาะไหหลำได้เขียนเรื่องน่านเจ้า ออกพิมพ์เผยแพร่เมื่อ พ.ศ. 2437 โดยการอ้างอิงหลักฐานจากตำนานของจีนที่เขียนเมื่อ พ.ศ. 2093 ภายหลังจากอาณาจักรน่านเจ้าสูญสิ้นไปแล้วประมาณ 648 ปี โดยข้อมูลของนายปาร์กเกอร์ การปกครองในอาณาจักรน่านเจ้าเป็นการปกครองในระบอบราชาธิปไตยหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ที่มีพระมหากษัตริย์สืบต่อกันมาช้านาน ผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินรองจากพระมหากษัตริย์ มีอำนาจหน้าที่อย่างนายกรัฐมนตรีนับปัจจุบัน โดยมีกระทรวง 9 กระทรวง ได้แก่ กระทรวงการทหาร กระทรวงสำมะโนครัว กระทรวงราชพิธี กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงโยธาธิการ กระทรวงการคลัง กระทรวงการต่างประเทศ และ กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งไม่มีทางที่จะทราบหน้าที่ราชการของแต่ละกระทรวงโดยละเอียด แต่คงไม่เหมือนกับในสมัยปัจจุบัน เพราะมีบริบทแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมที่แตกต่างกัน

ตำแหน่งเจ้าเมืองมีลดหลั่นเป็น 4 ชั้น อย่างที่อาจเรียกกันในระยะเวลาต่อมาว่า ชั้นเอก ชั้นโท ชั้นตรี ชั้นจัตวา ทุก ๆ เมืองจะมีเจ้าหน้าที่ 2 แผนก แผนกหนึ่งทำหน้าที่ทางหนังสือ อีกแผนกหนึ่งทำหน้าที่ทางตุลาการ (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

เรื่องหนังสือนั้นเป็นการแน่นอนว่าไทยเรามีหนังสือมาแล้วช้านาน จริงตามที่นักโบราณคดีแปลความหมายของจารึกพ่อขุนรามคำแหง ตอนที่ว่า “เมื่อก่อนลายสือไทยนี้มี” ว่าคำ “ลายสือไทยนี้” หมายถึง ตัวหนังสือแบบพ่อขุนรามคำแหง แต่มิได้หมายความว่าชาติไทยไม่เคยมีหนังสือมาก่อนสมัยพ่อขุนรามคำแหง

ข้าราชการได้รับพระราชทานที่นา มากน้อยตามฐานะ ซึ่งต่างจากเรื่องศักดินาในสมัยหลัง แต่ไม่ปรากฏว่าราษฎรต้องไปเข้าเดือนทำนาให้เจ้านายเปล่า ๆ เหมือนสมัยอยุธยา พระมหากษัตริย์ทรงมีที่ปรึกษาใกล้ชิดพระองค์ มีขุนนางทำหน้าที่จดบันทึกข้อรับสั่ง แล้วออกหมายสั่งเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการต่อไป

ผู้ชายทุกคนต้องเป็นทหาร ผู้ใดมีม้าเป็นของตนเองก็ได้เป็นทหารม้า ตามตำนานบันทึกว่าทหารม้าของน่านเจ้ามีความชำนาญในการขี่ม้าและการใช้อาวุธบนหลังม้า มีทหารถือโล่ซึ่งทำด้วยหนังแรด ในการสู้รบทหารคนใดถูกอาวุธบาดเจ็บข้างหน้า จึงจะเอามารักษาพยาบาล หากบาดเจ็บข้างหลังก็จะถูกประหารทันที เพราะแสดงว่าหนีเข้าศึก

อาชีพสำคัญที่สุดของราษฎร คือ การทำนา ตำนานบอกชัตว่าน่านเจ้าไม่มีระบบเกณฑ์แรงงานราษฎร และราษฎรต้องเสียภาษีเป็นของ เช่น ข้าว การเลี้ยงไหมและทอผ้านิยมทำกันมาก ในหมู่ชนที่ไม่เลี้ยงไหม ก็เอาใยในผลไม้ชนิดหนึ่งมาทอผ้า มีป่าใหญ่กว้างสำหรับเลี้ยงสัตว์ ได้แก่ วัวและม้า ด้วยเหตุนี้ทางราชการจึงต้องมีกรมม้า กรมวัว เรื่องแร่ ปรากฏแต่แร่ทองคำซึ่งหาได้ตามภูเขา และในหลายบางเมืองมีแร่ทองคำมาก (พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, 2549)

ในสมัยอาณาจักรสุโขทัย ซึ่งเป็นสังคมที่มีขนาดไม่ใหญ่โตนัก ประชาชนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ลักษณะเครือญาติ ฐานะความแตกต่างระหว่างบุคคลในสังคมมีไม่มากนัก ดังนั้น ผู้ปกครองกับประชาชนจึงมีความใกล้ชิด และมีฐานะไม่แตกต่างจากประชาชนมากนัก จึงเกิดรูปแบบการปกครองแบบพ่อปกครองลูก (หรือบางท่านเรียกการปกครองนี้ว่า การปกครองแบบพ่อขุน หรือ ปิตุราชาธิปไตย) พระมหากษัตริย์เปรียบได้กับหัวหน้าครอบครัวหรือบิดาในครัวเรือน ประชาชนเปรียบได้กับลูกหลาน กษัตริย์ในสมัยสุโขทัยตอนต้นจึงมักเรียกพระองค์ว่า “กู” และใช้นามว่า “พ่อขุน” อาทิ พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ พ่อขุนรามคำแหง เป็นต้น

การปกครองในสมัยสุโขทัยตอนต้นนี้ สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงอธิบายว่า “พระเจ้าแผ่นดินเป็นบิดาประชาชน ลักษณะการปกครองยึดสกุลเป็นคติ บิดาปกครองครัวเรือน หลายครัวเรือนรวมกันเป็นบ้าน อยู่ในความปกครองของพ่อบ้าน ผู้อยู่ในปกครองเรียกว่า ลูกบ้าน หลายบ้านรวมเป็นเมือง มีผู้ปกครองที่เรียกว่า พ่อเมือง หลายเมืองรวมกันเป็นประเทศ อยู่ใน การปกครองของพ่อขุน (สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ, 2494)

นอกจากนั้น การปกครองในสมัยสุโขทัยยังได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ผู้ปกครองมักใช้หลักธรรมของพุทธศาสนา อาทิ หลักทศพิธราชธรรม จักรวรรดิวัตร และสังคหวัตถุ เป็นแนวทางในการปกครองประเทศ ซึ่งมีผลต่อการสร้างความชอบธรรมทางการเมืองให้แก่ผู้ปกครองได้ทางหนึ่ง ซึ่งอาจเรียกฐานะของกษัตริย์แบบนี้ว่า “กษัตริย์แบบธรรมราชา” ซึ่งเริ่มปรากฏชัดเจนยิ่งขึ้นในแผ่นดินสมัยพระมหาธรรมราชาลิไท โดยทรงใช้นโยบายการเผยแผ่ศาสนาพุทธเพื่อสร้างเสถียรภาพทางการเมืองของอาณาจักรสุโขทัย

กล่าวโดยสรุป ลักษณะพื้นฐานทางการเมืองของไทยยุคแรกเริ่ม เป็นการปกครองในระบอบราชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์มีฐานะเป็นผู้ปกครองสูงสุด ทรงเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตย ในยุคสุโขทัย ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับราษฎร ประดุจบิดากับบุตร และกษัตริย์ทรงยึดหลักธรรมของพุทธศาสนาเป็นแนวทางในการปกครองประเทศ (วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน, 2552)

หลังจากนั้น ในระยะเวลาต่อมาเมื่ออาณาจักรศรีอยุธยาแผ่ขยายอำนาจจนสามารถเข้าครอบครองสุวรรณภูมิแทนอาณาจักรสุโขทัย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองหรือกษัตริย์กับประชาชน หรือผู้ถูกปกครองมีความแปรเปลี่ยนไป ด้วยอิทธิพลของลัทธิเทวราชหรือแนวความคิดกษัตริย์แบบเทวราชา ซึ่งถือว่ากษัตริย์เสมือนพระเจ้าเป็นเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์ หรือเทพเจ้า หรือเทวดาที่ลงมาจุติบนโลกมนุษย์ตามความเชื่อของลัทธิพราหมณ์หรือลัทธิไศเลนทร์หรือฮินดู กษัตริย์เมื่อเปรียบประดุจเทพเจ้า จึงมีความเห็นห่างจากราษฎรโดยทั่วไปที่เปรียบเสมือนเศษธุลี ในขณะที่เดียวกัน การจัดระบบการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถที่เรียกว่า “จตุสดมภ์” มีการแบ่งแยกทหารกับพลเรือนที่มีความชัดเจนมากขึ้น ซึ่งมีอิทธิพลมาจนกระทั่งถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสมัยอยุธยา ฐานะของพระมหากษัตริย์จะเปลี่ยนแปลงไปจากสมัยสุโขทัย แต่ในทางปฏิบัติ อิทธิพลของพุทธศาสนายังคงมีอิทธิพลสืบต่อมา กล่าวคือ แนวคิดหรือคติแบบธรรมราชา ยังคงมีอิทธิพลสืบต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยากรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น จวบจนกระทั่งปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชบรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 ทรงมีพระราชดำรัสอันเป็นปฐมบรมราชโองการที่ว่า **“เราจะปกครอง**

แผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” ในวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2493 หรือ วันบรมราชาภิเษกขึ้นครองราชย์

ในด้านเศรษฐกิจของรัฐไทยยุคแรกเริ่ม มีลักษณะเป็นการผลิตเพื่อเลี้ยงตนเอง โดยมีพื้นฐานอยู่บนการเกษตรกรรมและหัตถกรรม ผลผลิตที่เหลือจากการบริโภคจึงจะถูกนำมาจำหน่าย ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นระบบเศรษฐกิจแบบธรรมชาติ (สุธี ประศาสน์เศรษฐ์, 2525) ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมในระบบเศรษฐกิจของไทยในระยะนั้นมีได้อยู่ในมือของประชาชน ตรงกันข้าม รัฐทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหลักในการประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยประชาชนหรือไพร่ต้องถูกเกณฑ์แรงงานเพื่อทำงานให้กับรัฐปีละ 6 เดือนและต้องขึ้นทะเบียนสังกัดมูลนาย (วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน, 2552)

ในด้านสังคมวัฒนธรรม หากเริ่มจากสมัยสุโขทัย แม้ว่าระบบการควบคุมกำลังคนมิได้ปรากฏชัดเจนดังเช่นสมัยอยุธยาก็ตาม แต่ก็สามารถแบ่งชนชั้นทางสังคม ได้แก่ ชนชั้นปกครอง คือ กษัตริย์และขุนนาง ข้าราชการต่าง ๆ ส่วนชนชั้นผู้ถูกปกครอง คือ ราษฎร โดยมีพระสงฆ์ทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับราษฎร

ในสมัยอยุธยา ได้มีการปฏิรูปการปกครองให้มีลักษณะที่ชัดเจนและเป็นระบบยิ่งขึ้น ในรัชสมัยของสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ กล่าวคือ มีการกำหนดศักดินาตามลำดับชั้นทางสังคม ซึ่งเท่ากับการกำหนดสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบและฐานะของชนกลุ่มต่าง ๆ ให้แตกต่างกัน ชนชั้นปกครองคือ กษัตริย์และขุนนาง ข้าราชการ โดยทางปฏิบัติ ขุนนางจะได้รับสิทธิในการควบคุมกำลังไพร่พล ส่วนชนชั้นผู้ถูกปกครอง คือ ไพร่และทาส ดังนั้น สังคมอยุธยาจึงมีการแบ่งชนชั้นทางสังคมตามศักดินา ซึ่งทำให้แต่ละชนชั้นมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันไป ระบบการกำหนดชนชั้นทางสังคมเช่นนี้ มีมาตลอดสมัยอยุธยาจนกระทั่งสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

ในด้านลักษณะพื้นฐานทางวัฒนธรรมของชนชาติไทยแรกเริ่มเป็นมรดกตกทอดจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนอิทธิพลของพุทธศาสนา จึงมีผลทำให้วัฒนธรรมทางการเมืองของชนชาติไทยหรือของคนไทยมีลักษณะอำนาจนิยม และยึดถือความอาวุโส ระบบอุปถัมภ์มีอิทธิพลสูงมาตลอดทุกยุคทุกสมัย ประชาชนส่วนใหญ่มีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า (subject political culture) คือการยอมรับในผู้มีอำนาจ และถือว่าการเมืองการปกครองเป็นกิจกรรมของชนชั้นสูงของสังคม ได้แก่ ชนชั้นนำทางเศรษฐกิจและชนชั้นนำทางการเมืองในระบบราชการ (วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน, 2552)

สรุป

กล่าวโดยสรุป ชนชาติไทยในอดีตเป็นชนชาติที่เก่าแก่มากที่สุดชนชาติหนึ่งของโลก มีจุดกำเนิดมายาวนานหลายพันปี เป็นชนชาติที่เรียกตัวเองว่า ไทยหรือคนใหญ่ จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์สามารถอธิบายได้ทั้งในส่วนของ การอพยพลงมาจากประเทศจีน และในส่วนของชนพื้นเมืองเดิมที่ตั้งรกรากอยู่ในสุวรรณภูมิ มีการผสมผสานและพัฒนาการก่อนที่จะกำเนิดอาณาจักรสุโขทัยในช่วงระยะเวลาต่อมา โดยมีลักษณะพื้นฐานทางการเมืองยุคแรกเริ่ม เป็นการปกครองในระบอบราชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์มีฐานะเป็นผู้ปกครองสูงสุดในด้านเศรษฐกิจมีลักษณะเป็นการผลิตเพื่อเลี้ยงตนเอง โดยมีพื้นฐานอยู่บนการเกษตรกรรมและหัตถกรรม ผลผลิตที่เหลือจากการบริโภคจึงจะถูกนำมาจำหน่าย ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นระบบเศรษฐกิจแบบธรรมชาติ ในด้านสังคม

วัฒนธรรม มีการแบ่งชนชั้นทางสังคม ได้แก่ ชนชั้นปกครอง คือ กษัตริย์และขุนนาง ข้าราชการต่าง ๆ ส่วนชนชั้นผู้ถูกปกครอง คือ ราษฎร โดยมีพระสงฆ์ทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับราษฎร มีการกำหนดศักดินาตามลำดับชั้นทางสังคม ซึ่งเท่ากับเป็นการกำหนดสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบและฐานะของชนกลุ่มต่าง ๆ ให้แตกต่างกันและสุดท้ายในด้านลักษณะพื้นฐานทางวัฒนธรรมของชนชาติไทยแรกเริ่มเป็นมรดกตกทอดจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองตลอดจนอิทธิพลของพุทธศาสนา จึงมีผลทำให้วัฒนธรรมทางการเมืองของชนชาติไทยหรือของคนไทยมีลักษณะอำนาจนิยม และยึดถือความอาวุโส ระบบอุปถัมภ์มีอิทธิพลสูงมาตลอดทุกยุคทุกสมัย

บรรณานุกรม

- กรมประมวลราชการแผ่นดิน. (2499). **งานค้นคว้าเรื่องเชื้อชาติไทย**. เขียนและเรียบเรียงโดย. พันเอก หลวงวิจิตรวาทการ เดือนสิงหาคม 2499.
- ด็อดด์ วิลเลียม คลิฟตัน. (2520). **ชนชาติไทย**. หลวงนิเพทย์นิติสรรงค์ (แปล). กรุงเทพฯ : ศูรสภา 2520 บทสรุป.
- ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. (2494). “ลักษณะการปกครองประเทศสยามแต่โบราณ” **ชุมนุมพระนิพนธ์**. พระนคร : เจริญธรรม.
- ภัททิยา ยิมเรวัต. (2544). **ประวัติศาสตร์สิบสองจุไทย**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชารัฐศาสตร์. (2560). เอกสารการสอนชุดวิชา **หลักพื้นฐานการเมืองการปกครองไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ยรรยง จิระนคร และรัตนพร เศรษฐกุล. (2544). **ประวัติศาสตร์สิบสองปันนา**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิวิถีทรรศน์.
- เรณู วิชาศิลป์. (2539). **พงศาวดารไทอาหม**.
- วิจิตรวาทการ พลตรีหลวง. (2549). **งานค้นคว้าเรื่อง ชนชาติไทย**. กรุงเทพฯ: บริษัท สรรสร้างสรรคบุ๊คส์จำกัด.
- วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน. (2552). แนวคิดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองไทย หน่วยที่1 ในเอกสารการสอนชุดวิชา **ประวัติศาสตร์สังคมและการเมืองไทย** ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศุภรัตน์ เลิศพาณิชย์กุล. (2552). การเมืองการปกครองสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 1893-2112 หน่วยที่ 3 ในเอกสารการสอนชุดวิชา, **ประวัติศาสตร์สังคมและการเมืองไทย**. สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปรับปรุงครั้งที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุธี ประศาสน์เศรษฐ. (2525). วิวัฒนาการระบบเศรษฐกิจไทยในรอบ 200 ปี. **ปาจารย์สาร**. ปีที่ 1 มกราคม 2525.
- FitzGerald, Charles Patrik. (1972). **The Southern Expansion of the Chinese People**. New York. Praeger.